

Лицето на Артабана се промѣни. На него се отрази печатътъ на най-голѣмо спокойствие и на най свѣтлата пълна радостъ. Той въздъхна съ облекчение съ цѣлитѣ си дробове, обърна къмъ небето своитѣ пълни съ благодарностъ очи и навѣки почина. Свършиха се дългитѣ скитания на стария мждрецъ. Намѣри най-сетне Артабанъ Спасителя. Приети бѣха дароветѣ му. Така той намѣри своя Богъ и царь, и се успокои.

